

บทบรรณาธิการ

เรียงตามข้อสอบเน

เล่ม 4

#เคียงคู่ความสำเร็จ

วิพากษ์

ข้อ 2

คำขอท้ายฟ้องโจทก์ว่า ให้จำเลยชดใช้ค่าฤชาธรรมเนียมและค่าทนายความแทนโจทก์ ศาลมีอำนาจกำหนดให้จำเลยชดใช้ค่าใช้จ่ายในการดำเนินคดีแก่โจทก์ได้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 7500/2560

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาตรา 161 วรรคหนึ่ง และตามตาราง 7 ค่าใช้จ่ายในการดำเนินคดี ท้ายประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งตามบทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าว ศาลมีหน้าที่สั่งในคำพิพากษาคดีแพ่งทุกคดีในเรื่องค่าฤชาธรรมเนียมทั้งปวงว่าจะให้คู่ความฝ่ายใดเป็นผู้รับผิดชอบ แม้โจทก์จะมีได้มีคำขอในเรื่องค่าฤชาธรรมเนียมก็ตาม เมื่อค่าใช้จ่ายในการงานคดีเป็นค่าฤชาธรรมเนียมอย่างหนึ่งการที่โจทก์มีคำขอท้ายฟ้องว่าให้จำเลยชดใช้ค่าฤชาธรรมเนียมและค่าทนายความแทนโจทก์ แม้จะไม่ได้ระบุรายละเอียดว่าค่าฤชาธรรมเนียมที่ขอมีอะไรบ้างก็ตาม แต่เมื่อศาลชั้นต้นกำหนดให้จำเลยซึ่งเป็นผู้แพ้คดีรับผิดชอบค่าฤชาธรรมเนียมตามมาตรา 161 ศาลชั้นต้นย่อมมีอำนาจกำหนดให้จำเลยชดใช้ค่าใช้จ่ายในการดำเนินคดีแก่โจทก์ได้ ตามตาราง 7 ดังกล่าว โดยคำนึงถึงค่าใช้จ่ายต่างๆ ที่คู่ความได้เสียไปรวมทั้งลักษณะและวิธีดำเนินคดีของคู่ความ

ข้อ 3

(1) ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้องโจทก์ โดยวินิจฉัยว่าจำเลยยังมิได้กระทำการใดที่เป็นการโต้แย้งสิทธิของโจทก์ฟ้องแย้งของจำเลยตกไปด้วย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2127/2561

ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้องของโจทก์ โดยให้เหตุผลแห่งคำวินิจฉัยว่า โจทก์ไม่มีอำนาจฟ้อง เนื่องจากจำเลยยังไม่ได้กระทำการใดที่เป็นการโต้แย้งสิทธิของโจทก์ และพิพากษายกฟ้องของโจทก์ ฟ้องแย้งของจำเลยย่อมต้องตกไปด้วย เพราะการฟ้องแย้งนั้นจะมีได้จะต้องมีฟ้องเดิมและตัวโจทก์เดิมที่จะเป็นจำเลยของฟ้องแย้งอยู่ด้วย การที่ศาลอุทธรณ์ภาค 1 ยังคงวินิจฉัยประเด็นข้อพิพาทและมีคำพิพากษাবังคับโจทก์ตามฟ้องแย้งของจำเลย จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย ปัญหานี้เป็นข้อกฎหมายอันเกี่ยวด้วยความสงบเรียบร้อยของประชาชน แม้ไม่มีคู่ความฝ่ายใดยกขึ้นอ้าง ศาลฎีกาก็มีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยยกฟ้องแย้งของจำเลยได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 142 (5) 246 และมาตรา 247 เดิม ซึ่งใช้บังคับขณะยื่นฟ้อง

(2) คำฟ้องเดิมเป็นเรื่องที่โจทก์เรียกเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่งคืน จำเลยยื่นคำให้การ และฟ้องแย้ง ให้โจทก์เพิกถอนคำสั่งที่ให้จำเลยออกจากราชการและมีคำสั่งให้โจทก์กลับเข้ารับราชการ ดังนี้ฟ้องแย้งไม่เกี่ยวกับคำฟ้องเดิม

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 7509/2560

คำฟ้องเดิมเป็นเรื่องที่โจทก์เรียกเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่งที่จำเลยได้รับไปเกินสิทธิโดยอาศัยฐานที่ตั้งแห่งสิทธิเรียกร้องในเรื่องลามิควรรได้ แต่ต้องฟ้องแย้งขอบังคับโจทก์ ยกเลิกหรือเพิกถอนคำสั่ง ที่ให้จำเลยออกจากราชการ และมีคำสั่งให้จำเลยกลับเข้ารับราชการ ซึ่งอาศัยฐานที่ตั้งแห่งสิทธิเรียกร้องในเรื่องข้อโต้แย้งเกี่ยวกับคำสั่งในทางบริหารของโจทก์ซึ่งเป็นเรื่องอื่นไม่เกี่ยวกับคำฟ้องเดิม ชอบที่จำเลยจะฟ้องเป็นคดีต่างหาก

คดีฟ้องขับไล่ออกจากอสังหาริมทรัพย์และให้ชำระค่าเสียหายเดือนละ 2,000 บาท นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจำเลยจะขนย้ายทรัพย์สินและบริวารออกไปจากที่ดิน ไม่เป็นคดีที่อยู่ในอำนาจของศาลแขวง
คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 7207/2560

คดีฟ้องขับไล่ ไม่ว่าโจทก์จะเรียกค่าเสียหาย เป็นค่าเช่าในจำนวนเท่าใด เป็นคดีฟ้องขอให้ปลดเปลื้องทุกอันไม่อาจคำนวณเป็นราคาเงินได้หรือคดีที่ไม่มีทุนทรัพย์ ซึ่งไม่อยู่ในอำนาจของผู้พิพากษาคนเดียว และอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีของศาลแขวงตามพระธรรมนูญศาลยุติธรรม มาตรา 25 วรรคหนึ่ง ประกอบมาตรา 17 ส่วนจำนวนค่าเสียหายที่โจทก์เรียกร้องมาเป็นเพียงข้อพิจารณาที่นำไปสู่ข้อจำกัดสิทธิ์ในการอุทธรณ์ในข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 224 วรรคสองหาใช่เป็นข้อพิจารณาเรื่องเขตอำนาจศาลไม่ โจทก์ฟ้องต่อศาลจังหวัดเป็นการถูกต้องชอบด้วยพระธรรมนูญศาลยุติธรรม มาตรา 18

จำเลยทั้งสองฎีกาขอให้ยกฟ้องโจทก์ไม่ได้เป็นฝ่ายเรียกร้องค่าเสียหายหลังฟ้อง จึงไม่จำเป็นต้องเสียค่าขึ้นศาลอนาคต 100 บาท

#เคียงคู่ความสำเร็จ

วิอาญา

ข้อ 1

ราษฎรเป็นโจทก์คดีแพ่งที่เกี่ยวข้องกับคดีอาญา ศาลชั้นต้นไต่สวนมูลฟ้องแล้วเห็นว่า คดีไม่มีมูลและพิพากษายกฟ้องคดีส่วนอาญา ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน ศาลชั้นต้นจึงจะมีอำนาจรับคดีส่วนแพ่งโดยลำพังไว้พิจารณา

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4292/2560

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยทั้งสี่ร่วมกันหมิ่นประมาทโจทก์ด้วยการโฆษณาขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 พระราชบัญญัติจัดแจ้งการพิมพ์ พ.ศ. 2550 กับเรียกค่าเสียหายเป็นเงิน 50 ล้านบาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จและให้จำเลยทั้งสี่ ลงโฆษณาคำพิพากษาในหนังสือพิมพ์ด้วยค่าใช้จ่ายของจำเลยทั้งสี่ ซึ่งเป็นคดีแพ่งที่เกี่ยวข้องกับคดีอาญา ต่อศาลอาญา ซึ่งเป็นศาลชั้นต้นในคดีนี้ ศาลชั้นต้นยอมมีอำนาจรับไว้ไต่สวนมูลฟ้องในส่วนคดีอาญา แต่เมื่อศาลชั้นต้นซึ่งมีอำนาจพิจารณาพิพากษาเฉพาะคดีอาญา ไต่สวนมูลฟ้องแล้ว เห็นว่า คดีไม่มีมูลและพิพากษายกฟ้องคดีส่วนอาญาอันมีผลเป็นการไม่รับคดีส่วนอาญาไว้พิจารณาแล้ว ศาลชั้นต้นยอมไม่มีอำนาจรับคดีส่วนแพ่งโดยลำพังไว้พิจารณา จึงต้องมีคำสั่งไม่รับฟ้องคดีส่วนแพ่งและคืนค่าขึ้นศาลทั้งหมดให้แก่โจทก์ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาตรา 151 วรรคหนึ่ง

ข้อ 4

คำให้การจำเลยว่า จำเลยขอให้การรับสารภาพฐานลักทรัพย์ตามฟ้องโจทก์จะถือว่าจำเลยรับด้วยว่าเคยต้องโทษและพ้นโทษในคดีที่โจทก์ขอให้เพิ่มโทษด้วย ไม่ได้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5328/2561

โจทก์บรรยายฟ้องไว้ชัดแจ้งแล้วว่าจำเลยที่ 1 เคยต้องคำพิพากษาถึงที่สุด ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 475/2556 ของศาลจังหวัดสตูล ให้ลงโทษจำคุก 3 ปี ในความผิดฐานลักทรัพย์ในเคหะสถาน จำเลยที่ 1 พ้นโทษเมื่อวันที่ 8 กุมภาพันธ์ 2559 ภายในเวลา 3 ปี นับแต่วันพ้นโทษ จำเลยที่ 1 กลับมากระทำความผิดในคดีนี้อีก แต่ตามคำให้การจำเลยที่ 1 ในสำนวนจำเลยที่ 1 ให้การว่า ข้าพเจ้าจำเลยที่ 1 ขอให้การรับสารภาพฐานลักทรัพย์ตามฟ้องโจทก์ซึ่งเป็นคำรับสารภาพว่าได้กระทำความผิดฐานลักทรัพย์ตามฟ้องเท่านั้น มิได้ให้การรับด้วยว่าจำเลยที่ 1 เคยต้องโทษและพ้นโทษในคดีที่โจทก์ขอให้เพิ่มโทษ เมื่อโจทก์ไม่ได้นำสืบให้ปรากฏข้อเท็จจริงว่าจำเลยที่ 1 เคยต้องโทษและพ้นโทษ ตามคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 475/2556 ของศาลจังหวัดสตูลจึงไม่อาจเพิ่มโทษจำเลยที่ 1 ตามคำขอของโจทก์ได้

ข้อ 5

#เคียงคู่ความสำเร็จ

ศาลชั้นต้นพิพากษาว่าจำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 279 วรรคสามรวมสองกระทงจำคุกกระทงละห้าปีศาลอุทธรณ์พิพากษายืนจำเลยฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงไม่ได้

คดีอาญาแผ่นดินหากผู้ร้องทุกข์ไม่ใช่ผู้เสียหายการสอบสวนก็ชอบด้วยกฎหมาย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1890/2561

ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำคุกจำเลยในความผิดฐานกระทำอนาจารแก่เด็กอายุไม่เกิน 15 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 279 วรรคหนึ่ง รวมสองกระทง กระทงละ 5 ปี รวมโทษจำคุก 10 ปี ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิพากษายืนและยังคงลงโทษจำคุกจำเลยแต่ละกระทงไม่เกิน 5 ปี จึงต้องห้ามฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา 218 วรรคหนึ่ง จำเลยฎีกาว่า พยานโจทก์ยังมีความสงสัยตามสมควร ขอให้ยกประโยชน์แห่งความสงสัยให้จำเลย และกรณีมีเหตุอันควรปราณีแก่จำเลยขอให้ศาลฎีกาลดโทษให้แก่จำเลยนั้นเป็นการโต้เถียงดุลยพินิจในการรับฟังพยานหลักฐานในการลงโทษของศาลอุทธรณ์ภาค 8 อันเป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงต้องห้ามตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าว

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา 121 ห้ามมิให้พนักงานสอบสวนทำการสอบสวน เว้นแต่จะมีคำร้องทุกข์ตามระเบียบ ก็เฉพาะแต่คดีความผิดต่อส่วนตัวหรือความผิดอันยอมความได้เท่านั้น เมื่อความผิดฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกิน 13 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 277 วรรคสาม และฐานกระทำอนาจารแก่เด็กอายุไม่เกิน 15 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 279 วรรคหนึ่ง เป็นคดีอาญาแผ่นดิน ไม่ใช่ความผิดต่อส่วนตัว หรือความผิดอันยอมความกันได้ พ จะเป็นผู้เสียหายหรือจะร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนหรือไม่ พนักงานสอบสวนย่อมมีอำนาจสอบสวนจำเลยได้โดยชอบอยู่แล้ว ฉะนั้นไม่ว่า พ จะเป็นผู้เสียหาย หรือมีอำนาจร้องทุกข์หรือไม่ ก็ไม่ทำให้ผลคดีเปลี่ยนแปลงไปแต่อย่างใด ฎีกาของจำเลยในข้อนี้แม้เป็นปัญหา

ข้อกฎหมายแต่ไม่เป็นสาระแก่คดีอันควรได้รับการวินิจฉัย ตามประมวลกฎหมาย
วิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 252 ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา
มาตรา 15

**BANGKOK
LAW**

#เคียงคู่ความสำเร็จ

